

POSTANOWIENIE

9 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 9 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasów Państwowych - Nadleśnictwa C. w C.
przeciwko P.S. i R. S.
o nakazanie,
oraz z powództwa wzajemnego P. S. i R.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy
Państwowe - Nadleśnictwo C. w C.
na skutek skargi kasacyjnej P. S. i R.S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 6 lutego 2025 r., V ACa 122/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanych (powodów wzajemnych) na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

(M.T.)

UZASADNIENIE

Pozwani (powodowie wzajemni) P.S. i R.S. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 6 lutego 2025 r.

Powód (pozwany wzajemny) Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe - Nadleśnictwo C. w C. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżących na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

W ocenie skarżących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnione jest rażącym naruszeniem przez Sąd II instancji przepisów postępowania: art. 391 § 1 w zw. z art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 278 §1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęte skargą orzeczenie jest wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11). Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jak również być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności, gdyż nie jest ona możliwa na tym etapie postępowania i w składzie Sądu dokonującego wstępnej

oceny skargi kasacyjnej pod kątem występowania w sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy o oczywistej zasadności tego środka zaskarżenia. Skarżący podniósł, że podstawą do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią stawiane zaskarżonemu wyrokowi zarzuty naruszenia prawa procesowego: art. 391 §1 k.p.c. w zw. 235² §1 pkt 2 i 5 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. Naruszenie to miało polegać na pominięciu wniosków dowodowych zawartych w apelacji dotyczących dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa, dowodu z opinii rzeczoznawcy majątkowego.

Chybiony jest zarzut naruszenia prawa procesowego przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. o potrzebie zasięgnięcia opinii biegłego rozstrzyga sąd. Co istotne, przepis ten nie obliguje sądu do przeprowadzania dowodu z opinii biegłego każdorazowo, w przypadku zawnioskowania tego dowodu przez stronę, lecz określa przesłanki dopuszczenia takiego dowodu. Ustawodawca celowo użył w art. 278 § 1 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając stosunkowo szeroki margines swobody decyzyjnej sądu rozpoznającego sprawę, który ocenia, czy w danym wypadku zachodzi potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. W sprawach, których przedmiotem są umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do CHF taka potrzeba, co do zasady, nie zachodzi (zob. wyroki SN z: 6 lutego 2025 r., II CSKP 1965/22; z 6 sierpnia 2025 r., II CSKP 509/23).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1,¹¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Ewa Stefańska

(M.T.)

[a.ł]